

1

Byla jsem požádána o ruku.

Mohla bych si představovat, jak ve vyšívaných šatech kráčím uličkou k otci Janovi a ke svému ženichovi. Jindřiška Horácková by roztančila prsty na klaviatuře kostelních varhan a rozezněla by se má svatební píseň. Přišla by celá vesnice. Celá možná ne, ale větší část jistě. Usmívali by se a někomu by i ukápla slza dojetí...

Za bezesných nocí jsem v tichu svého pokoje o této svatbě snila. Toužila jsem po ní. Ale ne dlouho. Jen několik týdnů nebo snad jen krátkých dnů... Srdce se mi při těch představách chvělo štěstím a cosi uvnitř mě láskyplně hrálo.

Přesto jsem odmítla...

Musela jsem.

Nebylo možné nic podobného plánovat. Ne teď.

Rozhodně ne teď!

Netuším, proč jsem přemýšlela o neuskutečněné svatbě právě ve chvíli, kdy se vřava mladých kluků a holek hrnula do vagónů, obsazovala sedadla a v těsném prostoru rovnala těžké kufry.

Nestála jsem tu ze své vůle. Nechtěla jsem se tlačit s ostatními u stažených oken a naposledy hledat v davu

svoje rodiče, maminku, která si otírá slzy, a tátu se sejmutým kloboukem, jak neslyšně drmolí proud modliteb. Příčilo se mi, že se Jarka, v obličeji bledá jako smrt, snaží usmívat, a i když nemusí, cítí se provinile. Nemůže za to. Narodila se o rok později než já... Na přeplněném Masarykově nádraží, dnes pojmenovaném Prag Mitte, nemohli chybět ani kluci, Fáňa a Josífek. Mávali ze všech nejvíc a křičeli. Věděli, že mě má vlak odvézt daleko a přáli mi šťastnou cestu. Zítra už jim nesvařím mléko na kaši ani jim do školy nenamažu chleby se sádlem. Všechno musí obstarat Jarka.

I další rodiny přišly svoje děti vyprovodit a na nástupišti se nedalo hnout. Ani celé nádraží nemohlo pojmut ty davy lidí. Mnoho jich plakalo, a kdo neplakal, úzkostlivě zadržoval bolest uvnitř sebe. Každý rodič musel být zdrcený, když doprovázel svoje dítě na cestu s tím, že se možná nikdy nevrátí. Až daleko později jsem dokázala pochopit, co ve skutečnosti rodiče prožívali. Posílali svoje děti, dosud obklopené láskou v ochranné tvrzi rodiny, se vštěpovanými ideály ctnosti, čestnosti a humanity jako nádeníky do nepřátelské země.

Nedalo se přehlédnout, že na celou akci přísně dohlížely okupační úřady. Protože měly obavy. Česká veřejnost vydržela roky utlačování i dny a noci plné strachu, ale jakmile jim Němci sáhli na děti, odpor Čechů se přiblížil nebezpečnému vrcholu. Na nádraží konala službu protektorátní policie a agenti gestapa, všichni veškerými prostředky připraveni zasáhnout, jestliže by nespokojenost Čechů překročila míru a akce, o které se až dosud v protektorátním tisku a rozhlasu úzkostlivě mlčelo, mohla být sabotována.

Samotná mládež se ale mohla vzepřít jen těžko. Kdo by neuposlechl výzvy k odjezdu, toho okamžitě stíhala